

[Justitsministeren.]

Det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for det høje Ting, er da ogsaa i det væsentlige i Overensstemmelse med Kommissionens Udkast. Jeg har dog foreslaaet en Del Afvigelser, hvilket vil fremgaa af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, men jeg haaber ikke, at disse Afvigelser paa nogen Maade har gjort Skaar i den klare og stringente Opbygning af Lovparagraffer og Lovbestemmelser, som har fundet Sted fra Kommissionens Side, og som vil kunne være et smukt Forbillede for al anden Lovgivning.

I Lovforslagets Kapitel 1 omhandles Slægtninges Arveret. Som omtalt i Bemærkningerne har Kommissionen foreslaaet denne Arveret væsentligt begrænset. Selv om jeg maa erkende, at en vis Begrænsning af Slægtsarveret kan være rimelig, anser jeg dog Kommissionens Forslag for at være for vidtgaaende, da man maa indrømme, at Slægten stadig, selv i de fjernere Grader, har og kan have stor Betydning inden for vort Samfund. Det foreslaas derfor fra Justitsministeriets Side at lade Slægtens Arveret omfatte Arveladerens Afkom, hans Forældre, Bedsteforældre og disse Grupperes Afkom samt hans Oideforældre og deres Afkom indtil Arveladerens egen Generation. Det vil altsaa sige, at Arveladerens Halvfætre og Halvkusiner kommer med inden for de legale Arvingers Kreds. Men dermed standser det ogsaa. Jeg tror, at man ved denne Afgrænsning har medtaget alle de Slægtninge, Arveladeren gennemgaaende føler sig saa stærkt knyttet til, at det er naturligt, at disse Personer er Arvinger ifølge Loven, naar Arveladeren ikke paa anden Maade har disponeret over sine Efterladenskaber, saa at disse Slægtninge gaar forud for Statens Adgang til at arve, hvor der ikke er legale Arvinger.

Lovforslaget anvender Udtrykket Næstarvinger og Fjernarvinger om henholdsvis Arveladerens Forældre og deres Afkom og hans andre Udarvinger. Disse Udtryk er sproglige Nydannelser, men jeg tror, man kan sige, at det er velvalgte Udtryk, og efter min Mening er det praktisk at have korte Betegnelser for disse Grupper af Arvinger.

I Kapitel 3 behandles Reglerne om den efterlevende Ægtefælles Adgang til at hensidde i uskiftet Bo med Livsarvinger. Regelen, der foreslaas her, er i det store og hele i Overensstemmelse med gældende Ret. Den nugældende Regel, hvorefter man kan bestemme, at Hustruen, medens hun hensidder i uskiftet Bo, kun kan raade over

Fællesboet med Samtykke af en Tilsynsværge, foreslaas bevaret, dog i noget ændret Skikkelse. Fra Kommissionens Side var det foreslaaet, at Regelen skulde erstattes med en Bestemmelse om, at enhver af Ægtefællerne ved Testamente kunde udelukke den anden Ægtefælle fra at sidde i uskiftet Bo, dog skulde Skifteretten i visse Tilfælde efter Begæring kunne tilsidesætte Bestemmelsen. Jeg har dog ikke ment, at en saadan Regel burde optages i Lovforslaget, da jeg er bange for, at den nemt kunde bidrage til at sætte Splid og virke procesbefordrende.

Kommissionen havde som § 16 foreslaaet en ny Regel, hvorefter en Arving i visse Tilfælde havde Krav paa, at den længstlevende Ægtefælle udbetalte ham Forskud paa Arven efter den førstafdøde. Denne Regel har jeg ogsaa ladet udgaa af Forslaget, da den er i Strid med selve Princippet for uskiftet Bo og desuden efter min og Ministeriets Embedsmænds Mening meget nemt vilde kunne give Anledning til mange pinlige Familiestridigheder, f. Eks. hvis et Barn over for Moderen, der hensad i uskiftet Bo, skulde kunne komme og stille Krav om Forskud paa Arv. Jeg tror ikke, det vil være tilfredsstillende.

I Kapitel 5 behandles de arveretlige Regler i Tilfælde af Adoption. Ifølge gældende Ret arver et Adoptivbarn som Ægtebarn, men der kan i Adoptionsbevillingen tages Forbehold om, at det ikke skal være Tvangsarving. Da det er overvejende almindeligt, at dette Forbehold tages — jeg har personlig aldrig lavet noget Andragende om Adoption, hvor dette Forbehold ikke er taget, og jeg tror, at det som Hovedregel er gaaet andre Sagførere paa samme Maade —, har vi ment det rigtigt at fastslaa, at Adoptivbarnet vel arver Adoptivfaderen som dennes eget Barn, men man siger udtrykkeligt, at Adoptivbarnet ikke er Tvangsarving. Da det er almindeligt, at dette Forbehold tages, synes vi, det er rigtigt at lovfæste det, navnlig da vi er tilbøjelige til at mene, at hvor Forbehold ikke tages, skyldes det som Regel Ukendskab til Loven.

Kapitel 6 indeholder Bestemmelserne om Tvangsarv. Her sker der en ret betydningsfuld Ændring, idet det fastsættes, at Livsarvingernes Tvangsarv fremtidig kun skal udgøre Halvdelen af deres legale Arv. Naar der efterlades Livsarvinger, er Ægtefælless Tvangsarv ogsaa Halvdelen af Arvelodden, og ellers en Trediedel af Efterladenskaberne. Ifølge gældende Ret er Livsarvingernes Tvangsarv og Ægtefæl-